

„Porunkra égi sírgödör Csontkorhadéka hó pereg”

Csend volt. A magnóról megszólalt egy vers majd egy zongora hangja. A nézőtér közepén húzódó üres sávon elindult egy fekete ruhába öltözött, komoly férfi. A színpadra ért, egy székre támaszkodott, és beszélni kezdett. Az összekötő szöveg és az ezt követő versek Liszt Ferenc életéhez és műveihez kapcsolódtak. A hét költeményt és a hat szövegrészletet Orbán György adta elő. A versek Baka István művei, az összekötő szöveget pedig Gacsályi József könyvtáros és költő válogatta Baka „Szekszárdi mise” című kisregényéből. Ezt a műsort először 1986 áprilisában mutatta be a művész a Magyar Költészet Napján, később pedig Baka István halálának emlékére felújította.

Az előadás a „Képeslap 1965-ből” című verssel kezdődött, soraiból kiértékelődött a költő szeretete szülővárosa iránt: „ekkor fogtam fel: angyalok lakása/Szekszárd”. Majd a Szürke felhők, az Ady Endre vonatán, a Mefisztó ke-

ringő, az Örökség és a Liszt Ferenc éjszakája a haltéri házban című költemény hangzott el. A záróvers, a Gyászmenet, Liszt Ferenc temetését mutatja be:

*„Dérlepte sírhalmok között
szétporladt rég a gyászmenet,
harangszó csendül messziről
visszhangja lélekként lebeg
ki hallja még, ki érti meg”*

Liszt élete utolsó éveiben úgy érezte, hogy nem érdemeiért tisztelik, csak Wagner apósát látják benne. Erről tanúskodnak az idézett sorok: „ki hallja még, ki érti meg”, amit a zeneszerző elpanaszolhat a halál után. Már mindegy. Az életnek vége, mindenki egyenlő a földön. Baka István versének záróakkordja ezt tükrözi:

*„Porunkra égi sírgödör
Csontkorhadéka hó pereg”*

Ambrus Réka